

fast Ejendom, eller ad anden Vej kunne skaffe sig en passende Indtægt eller ere saa heldige at eje Alestader, men alene eje deres lille aabne Baad og Medgarn, sikkert ville komme til at trække sig tilbage som Fiskere, og hvad saa Enden vil blive, er ikke godt at vide. Men der er en Ting til, som jeg vil pege paa, nemlig den, at hvis man forbyder at tage disse Smaafiske i Drefund, berøver man hele Arbejderbefolkningen i Nordsjælland et godt og billigt Næringsmiddel. Nu vil man maaske sige: Ja, men naar vi frede Fisken og give den en passende Tid til at uddille sig, vil den vokse saaledes, at den kan staa Maal med Kladfisken andre Steder. Dette er imidlertid kun en Formodning, Fiskernes Erfaring gaar i hvert Fald i modsat Retning. Det er en almindelig Antagelse blandt Fiskerne, som de mene at kunne støtte paa Erfaringen, og som for saa vidt heller ikke er modbevist fra anden Side, at Rødspætterne overhovedet ikke vokse i Drefund. De Grunde, der angives hertil, ere forskellige, men den almindeligste er, at den Masse Dampskibe, der nu passere Drefund, udkaster en saadan Mængde Slacker, at Bunden overhovedet ikke længere er egnet til, at Rødspætterne kunne udvilde sig der. Jeg mener, at man bør undersøge den Slags Ting, inden man vedtager Bestemmelser, der umuliggøre disse mange Mennesker at ernære sig som hidtil. Jeg har i det hele den Opfattelse, at naar man skal vedtage saadanne Bestemmelser som de her foreslaaede, maa man kunne bygge paa sikre Erfaringer og ikke paa Formodninger.

Nu er der vel dem, der ville sige: Ja, men hvis vi nu ikke gaa med til de af den højtærede Minister foreslaaede Maal for Rødspætter ogsaa for Drefunds Bedkommende, ville vi ikke faa den paatænte Overenskomst med Sverige. Det er jo muligt. Men hvis vi skulle løbe denne Overenskomst ved at umuliggøre en hel Mængde Mennesker deres Næringsvej uden at have Sikkerhed for, at det vil blive til nogen som helst Gavn for dem paa anden Maade, skal jeg ved største Sindso se paa, at vi ikke faa Overenskomsten. Jeg tror ikke, at den vil blive til saa overordentlig stor Betsignelse for danske Fiskere. Jeg mener endog, at man i dette Tilfælde hellere bør vente noget og se at indvinde sikre Erfaringer, saa at vi ikke til Dels i Blinde stemme for noget, hvis Rækkevidde vi ikke i Øjeblikket ere i Stand til at overse. Jeg er ikke særlig fiskerihyndig, men for mig staaer det som et Livsspørgsmaal, i alt Fald for de danske Fiskere. De svenske Fiskere fikke saa godt som ikke hjemme i Drefund, saa jeg

ved ikke, hvad Betydning det kan have for dem, om vi faa denne Overenskomst. Der næst vil der maaske ogsaa blive rejst den Indvending, at naar man overhovedet skal fastsætte Maal, maa de være gældende overalt, thi i modsat Fald ville nogle af Fiskerne blive stillede paa en anden Maade end andre, og Fisken vil derved ikke blive fredet, og man vilde røskere, at der alligevel blev fanget en i Forhold til de store, alt for stor Masse af Smaafiske. Jeg tror nu heller ikke, at det holder Stik. Thi naar man vil se paa det Kort af Kaptajn Drechjel, der er vedhæftet Fiskeriberetningen fra 1894, ser man, at de Rødspætter, der fanges i Drefund, tælle saa uendelig lidt over for hele den store Masse af Rødspætter, der fanges i vore Farvande i det hele taget. Denne ringe Mængde vil ganske sikkert ikke spille nogen som helst Rolle for Fiskebestanden. Man kan næsten ikke skelne, at der overhovedet fanges Rødspætter i betydelig Mængde i Drefund. Jeg tror derfor, at man rolig kan lade Røstfiskerne benytte deres smaa Baad, og Medgarn, og fange de Fiske, de kunne i de Farvande, hvorved de bo. Det vil ikke kunne skade Fiskebestanden i nogen som helst Grad, men vil ganske sikkert være af overordentlig Betydning for disse Fiskere, der da faa Lov til at ernære sig, som de hidtil have gjort. Der er et andet Felt, hvor man bedre kunde tage fat, og hvor der maaske ogsaa vilde være langt større Anledning til at tage fat for Lovgivningsmagten. Det er med Hensyn til den Masse af store udelevede Rødspætter, der fanges under Anholt, og som kun i høist uegentlig Forstand kan kaldes Menneskesøde, og som senere sælges her i Kjøbenhavn. Jeg tror, det vilde være heldigt, om man kunde faa en Bestemmelse, der kunde umuliggøre den Slags Fiskeri, som virkelig kan kaldes for Rovfiskeri. Men jeg tror lige saa sikkert, at man skal lade Røstfiskerne med deres Medgarn og aabne Baade være i Fred. — Med disse Udtalelser skal jeg slutte, idet jeg vil anbefale Tingets Medlemmer at stemme for den af mig foreslaaede Ændring angaaende Maalebestemmelserne, saa at Maalene for Rødspætter, der fanges ved Rysterne, ned sættes til $8\frac{1}{2}$ Tomme. Jeg tror, at man da gaar til, hvad man i Øjeblikket med Sikkerhed kan gaa til. Jeg tror ikke, man vil kunne gaa videre, naar man ikke vil skade Fiskernes berettigede Interesser.

Svend Høgsbro: Det er jo ganske vist noget dristigt at tro, at man som enkelt Medlem, tilmed uden for Udvalget, skulde kunne vinde Gehør for sine særlige Ønsker med Hensyn til et Forslag som det fore-